

indbragt et Lovforslag, hvorved han vilde søge at affkaffe de arbitrære Straffe, navnlig Krumslutningsstraffen; men jeg skal bemærke lige overfor den høitærede Krigsminister, at det ikke er rigtigt, naar han siger, at dette strandede paa den staaende Akræst eller Staastraffen; thi det, at den ærede Minister ikke vilde affkaffe Pryglestraffen for Marinen, var ogsaa en væsentlig Grund til, at Folkethinget ikke vilde gaa med. Den daværende Forsvarsminister og hans Meningsfæller holdt paa, at man maatte tildele de Militære ombord i Skibe fra 15 indtil 54 Slag Lamp, og dette var, som sagt, en væsentlig Grund til, at Forslaget ikke blev vedtaget i dette Thing. Det var altsaa ikke Krigsbestyrelsen, men Folkethinget, der vilde affkaffe Pryglestraffen.

Ordføreren (Bjessen): Af de Vædringsforslag, hvis Indhold Mindretallets ærede Ordfører har udviklet, har jeg endnu ikke omtalt Forslagene under Nr. 40, 41 og 42. For Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 40 taler jo, at et tilsvarende Forslag allerede er vedtaget for Søværnets Bedkommende, idet det nemlig gaar ud paa at hjemle den Underofficer, der har opnaaet 52 Aars Alderen, Ret til at søge sin Afsted med Pension. Jeg har imidlertid stemt mod dette Forslag ved Søværnets Ordning og agter ogsaa at stemme imod det her. Paa den anden Side er det jo en Skønssag, hvorvidt man tror at kunne gaa ind paa en saadan Ret, som naturligvis vilde have nogle finantzielle Følger, om end ikke særdeles store. Men et Hensyn, som gjør, at jeg overhoved ikke er for at vedtage en, om jeg saa maa sige, dobbelt Aldersgrændse — det vil sige en Aldersgrændse for Ret til Afsted og den anden for endelig Afsted — er det, at man derved i Virkeligheden kommer til at bevare, hvad der nu er gjældende, nemlig en dobbelt Aldersgrændse, hvoraf den ene betyder Grændsen for Forfremmelse og den anden Grændsen for Afsted. Beholde vi den dobbelte Aldersgrændse, som her er foreslaaet, for Lieutenanterns Bedkommende ved 42 Aars Alderen, saa tror jeg, at man derved vilde bevare den nuværende Ordning, der stempler en Mand, som har naaet f. Ex. 42 Aar, som ikke egnet til videre Forfremmelse, idet Loven udtaler: Nu kan Du gjerne gaa din Vej, hvis Du har Lyst. Jeg anser det for ubehøvet at tilveiebringe en saadan Mellemtilstand, hvor man ikke veed, om Bedkommende er anerkjendt som tjenstbygtig eller ikke. Krigsministerens Forslag — thi deri er Flertallet enigt med den høitærede Minister — gaar jo ud paa kun at fastholde en Aldersgrændse, indtil hvilken Bedkommende har fuld Afgang til at forfremmes, men naar han har naaet denne Aldersgrændse, at han saa faar sin Afsted. Det ærede Medlem for Fredericia (Gad) udtalte sig imod Aldersgrændsen i Almindelighed, og det er jo Alle velbekjendt, at der er ikke saa Betænkelig-

heder, der knytte sig dertil, maasse ikke mindst Hensynet til den nærmeste Fremtid, som med Sandsynlighed vil medføre Afgangen af ikke saa krigsvante Befalingsmænd. Ikke desto mindre vilde jeg anse det for urigtigt at have indført Aldersgrændsen, og saa atter at ville tilraade at affkaffe den, inden den i Grunden er traadt i Kraft. Dens Forfærdelighed synes heller ikke at blive saa særdeles stor, da den paa ingen Maade har afholdt Krigsbestyrelsen fra at foretage talrige Afstedigelser ogsaa udenfor Aldersgrændsen. Og uden at jeg skal komme ind paa en Kritik deraf, kan jeg i det Hele ikke misbillige, at man søger at lade de Afstedigelser, som ellers vilde fremkaldes ved Aldersgrændsen, ramme tidligere, naar det er Personer, som maa erkjendes at være mere egnede til Afstedigelse end dem, som Aldersgrændsen senere vilde ramme. Aldersgrændsens Betydning for Søren er jo at give Luft, at skaffe Ungdom ind i de forskjellige Charger og Afgang til Forfremmelse, og jeg tror, at i det Hele taget vilde Søren beklage, om Aldersgrændsen blev ophævet. Noget finantziel Betydning vilde det jo ikke have, om man sluttede sig til de Forslag, der oprindeligt vare stillede af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), og som jo vare foreslaaede allerede i 1872, nemlig at fastsætte et vist Antal Forfremmelser, som skulde finde Sted hvert Aar, og de deraf følgende Afstedigelser; thi hele dette Forslag var baseret paa Beregningen af det samme Antal Afstedigelser, som Aldersgrændsen ellers vilde fremkalde. Finantzielt vil det altsaa ingen Betydning have, enten man gaar den ene eller den anden Vej, og saa skal jeg ikke negte, at jeg foretrækker den Garanti, som dog delvis ligger i Aldersgrændsen, fremfor den fuldstændige Overladelse til Krigsbestyrelsens Billaarlighed i Valget af, hvilke Personer Afstedigelserne skulle ramme. — Jeg skal ikke vidtløftig komme ind paa Striden om Forfremmelsen i Ministerierne. Jeg tror, at jeg har rigtig betegnet den Forskiel i Opfattelsen, der kan finde Sted af Hærløvens § 138, idet der tvivles om, hvorvidt den kan finde Anvendelse paa Saadanne, der ikke ligefrem kunne siges efter egen Begjæring at være satte udenfor Nummer i et saadant Diemed. Det kan nemlig være tvivlsomt med Hensyn til dem, som mere eller mindre direkte ere kommanderede ind i Ministerierne. Men det, som har valet den største Sensation, er netop Forfremmelsen af de Mand, som have beklædt selve Ministerposterne. Om dem vil det ikke let kunne siges, at de ligefrem ere kommanderede til disse Tjenester; de vilde jo vel snarere kunne gaa ind under den Bestemmelse, at de efter egen Begjæring ere komne ind paa en saadan Post. Altsaa tror jeg, at det er rigtigt, hvad jeg har udtalt som Flertallets Opfattelse, at den Fortolkning, der er gjort gjældende af Hærløvens § 138, ikke har væ-